

Khóc lên đi, ôi quê hương yêu dấu

“Khóc Lên Đi, Ôi Quê Hương Yêu Dấu” là nhan đề của một cuốn tiểu thuyết Nam Phi, quê hương của áp bức, kỳ thị, nghèo đói. Bài phóng sự sau đây của ký giả Xuân Hòa đăng trên nhật báo “Thanh Niên” tại Sài Gòn ngày 14 tháng Giêng năm 1996. LT/ AHCC đăng lại để các AH chia sẻ nỗi niềm và thấu hiểu hơn đời sống kinh hoàng dưới “ánh sáng các nghị quyết đảng Cộng Sản Việt Nam vô địch bách chiến bách thắng”. Hai mươi năm qua, đảng Cộng Sản đã đem dân miền Nam đến “miền đất hứa” như câu chuyện thật sau đây:

Chị Hoa qua đời ở xã Xuân Phước, huyện Đồng Xuân, tây bắc thị xã Tuy Hòa. Xuân Hòa gặp người chồng của chị Hoa, tên anh là Nguyễn Dưỡng. Anh không nhớ chắc tuổi của mình, nói khoảng 30. Anh không biết rõ vợ anh họ gì nữa. Hai người sống với nhau không hôn thú từ năm 1988. Cả hai không biết chữ. Họ không nằm trong các sổ thống kê chấm dứt nạn mù chữ 100%, dù họ chỉ ở cách thành phố Tuy Hòa khoảng 50, 60 cây số.

Anh Dưỡng cũng không nhớ tuổi các con. “Thằng Chó, năm sáu tuổi gì đó. Thằng Tý, ba bốn tuổi.” Anh kể với nhà báo rằng đứa đầu là do bà cô đỡ đẻ giùm. Đứa thứ hai anh đỡ lấy, theo chỉ dẫn của vợ. Chị Hoa bảo anh tước ruột cây mò o (cây lồ ô) cắt rốn cho đứa bé, ruột mò o sắc như nan tre, “Nó bầy em làm vậy!” anh kể.

Năm 1995, chị Hoa có bầu lần thứ ba. Ngày chị sắp sanh, gia đình anh “chỉ chuẩn bị được hai thúng thóc và ít than củi.” Lúc đó là mùa đông. Gia đình họ sống trong một căn nhà tranh rộng hơn 10 thước vuông, trong đó có bếp, hai chiếc giường tre nhỏ, một túi đựng quần áo cũ, không mùng mền, mấy cái chén, cái thạp cũ v.v...

Ngày 8 tháng Giêng năm 1996 chị Hoa trở bụng đau đẻ. Chị ngại đến trạm xá sanh vì sợ không có tiền trả, anh Dưỡng kể, cũng lo không có ai đi thăm đưa cơm, lại lo thiếu người trông hai con ở nhà. Chị đau, la to quá, hàng xóm đến, anh trấn an, bảo họ cứ về đi. Hai giờ chiều, chị càng đau, anh chạy ra đường gặp một chị y sĩ của xã, khuyên anh nên đưa vợ lên

trạm xá. Khi anh quay về, chị Hoa vẫn không chịu đi. Sau, chị bảo anh “Lấy dao mổ bụng kéo con chết ngay. Sống thì sống, chết thì chết!”

Anh Dưỡng bảo đứa con nhỏ đi mua “lưỡi lam”, không mua được. Anh lấy con dao thái rau trong bếp, dài khoảng 40 cm, giải phẫu cho vợ, một đường từ rốn lên đến ức. Không có thuốc khử trùng, không bông băng, không biết làm gì để cầm máu. Anh lôi một cái bọc ra, xé rách bọc lấy đứa bé ra ngoài. Nó sống sót, như mẹ nó mong ước. Anh nói với vợ: “Con gái!” để con sang giường bên vì mẹ nó giãy mạnh quá. Rồi anh lấy kim và chỉ đen khâu bụng vợ lại. “Em may như may bao lúa. Lúc xiết chỉ cho chặt thì nó nấc lên rồi không cựa quậy nữa. Lúc ấy nó đau quá, hàng xóm đi làm hết. Nó cứ giục. Em quỳnh lên. Nó bầy thì em làm theo. Thôi đừng hỏi nữa!” Anh khóc nấc lên.

Chị Hoa đã qua đời như vậy. Buổi chiều ngày 8 tháng Giêng năm 1996 tại Phú Yên, Việt Nam. Chị chết vì sự nghèo đói, sự thất học. Chị chết vì không có ai ở chung quanh giúp chị trong lúc nguy nan. Hàng xóm cũng nghèo, họ cũng đi làm ruộng. Họ quyền góp được 40 ngàn giúp anh ruột chị Hoa chôn cất chị. Hợp tác xã giúp 120 ngàn. Tổng cộng chưa được 15 mỹ kim. Một chị hàng xóm nhận nuôi giúp đứa bé sơ sinh “dù có đói cũng không bỏ đứa bé.”

Phóng viên báo Thanh Niên cũng tặng anh Dưỡng một món tiền để mua mùng cho con. Tại trụ sở Ủy Ban Nhân Dân xã, phóng viên hỏi chính quyền có giúp gì cho gia đình chị Hoa không. “Không,” họ trả lời, “vì anh ấy không có hộ khẩu ở đây.”

Khi chúng ta đọc những hàng chữ này thì không biết đứa bé sơ sinh còn sống không, cháu bị viêm phế quản khi nhà báo đến thăm. Chắc gia đình cháu vẫn chưa có hộ khẩu.

Chúng ta có thể thắp một nén hương cầu nguyện cho hương hồn chị Hoa. Nhưng làm cách nào để giúp cho các con chị khi lớn lên không bị chết oan vì lâm vào cảnh nghèo đói và thất học như cha mẹ chúng?

BPT: Khi không còn mấy ông ngu dốt thất học cộng sản nữa thì may ra.